

МИХАИЛ ЛЪКАТНИК

ОТКРАДНАТИ МИНУТИ

chitanka.info

Морето е тъмнозелено и сърдито, и страшно. По гребените на вълните се гонят бели пенести зайчета. Те нямат ни ушета, ни крачета, а все пак подскачат, прескачат се. Изчезват, появяват се, пак изчезват. Също като истински зайчета. Хоризонтът е близко, много близко. Той е отрупан със сиви, опушени облаци. Отнякъде изскуча тежка гемия с жълти, ръждиви платна. Вълните я подемат като бадемова черупка. Накланят я така, че се вижда цялото ѝ дъно — двете ѝ мачти загребват вода с върховете си. После пак я изправят и отново я накланят. Сякаш им е много радостно да си играят с нея. Малки, смешни човечета като оловени войничета стоят заковани за палубата и не помръдват. Гемията се накланя — и те се накланят. Гемията се изправя — и те се изправят. Още миг и тя се изпълзва от палавите лапи на вълните, прави полуокръг край каменния вълнолом на фара и влиза като победител в тихите води на пристанището. Едва сега човечетата се раздвижват, разтичат се по палубата. Въжетата в ръцете им приличат на тънки нишки от макара. Платната леко се плъзват надолу и мачтите остават да стърчат грозни и голи. Оловените човечета събличат жълтата дреха на гемията...

Яни може с часове да гледа морето. Прозорецът на неговата стая е направен така, че оттам всичко се вижда. Щом сутрин отвори очи, пред него се открива то — голямо, необятно, примамливо. А как го обича той! Това море, което е напоило с горчиво-соления си дъх всички вещи в стаята, което всеки миг е по-различно и всеки миг по-хубаво? Нима може да има живот там, където няма море? Та какво са планините и горите без море!

Яни има да учи. Яни има домашно по аритметика. Но морето краде от часовете му. Откога е станал. Още млечната мъгла не бе се вдигнала над водите, още тревожният вой на сирените в морските шамандури предупреждаваше корабите:

— Тууу-ту-ту. Тук има скали... Тууу-ту-ту. Тук е плитко!...

Млечната мъгла отдавна се дигна. Сирените отдавна замъкнаха. А Яни едва е прочел три пъти урока от една страничка. За три часа — три пъти! По една страничка на час. Къде отидоха трите часа?

— Кой ми ги открадна? — пита се Яни.

— Морето! — отвръща му някой.

— Аз! — признава си морето. — Но виновно ли съм аз? Къде да се скрия от тебе? Толкова съм голямо...

Яни се усмихва:

— Ех, морето. Че какъв крадец е морето? Може ли да му се сърдиш за такава кражба?

Яни става и дръпва пердeto на прозореца. Щом морето не може да се скрие от Яни, Яни ще се скрие от морето. Но... какво ли предава радиото? Ръката му почти несъзнателно включва радиоапарата. Докато момчето седне и разлисти учебника, от високоговорителя се понася тиха валсова мелодия.

— Чудесно! — казва си то и зачита урока.

Очите му се движат по правите редици на буквите, а ушите му ловят мелодията. Приятен женски глас запява текста и Яни, без да ще, започва да слуша и него:

*Eх, минути, малко се поспреме!
Часове щастливи, не летете!*

— Да можеше така! — въздиша Яни. — Спри времето, пък играй, разходжай се, зяпай. Омръзне ли ти — пусни пак времето, после седни учи и върви на училище. Но... Няма да я бъде тая...

Става и изключва радиото. Той знае, че радиото, също като морето, обича да краде от времето му. Сяда пак да чете, но на вратата пъква сивата ушанка на Коста.

— Хей, зубрач! Хайде затваряй учебника! Всички сме се събрали...

Яни затваря учебника, нахлупва шапката си и излиза да играе. Играта — това е третият крадец на време. И тя като че ли краде най-много...

Следобед. Яни е на училище. Но той не знае урока по история. Но той не знае урока по география. Но той няма домашно по аритметика. Но той...

— Хей, море, върни ми времето!

— Хей, радио, върни ми времето!

— Хей, игра, върни ми времето!

Морето е сърдито, морето реве, морето не чува Яни.

Радиото е в къщи. То може би свири, може би мълчи, но то не чува Яни.

Играта! Играта не е изиграна. Играят я на двора другарите му. Но тя няма да му върне времето, защото и на нея то много ѝ трябва.

— Те всички крадат от моите часове. Но и аз ще открадна!

И Яни започна да краде минути.

Другарите му играят вън. Той седи в класната стая и учи история. Докато удари звънецът за първия час, той се мъчи да прочете урока. Яни взема от минутите за игра.

Час по история. Учителят казва, че няма да изпитва. Ще предава по-нататък.

Ех, да знаеше Яни! Но няма що. Учителят предава история, а Яни учи по география. От часа по история той краде минути за часа по география.

Час по география. Учителят казва, че ще изпитва само тия, които имат двойки. Ех, да знаеше Яни! Яни няма двойка. Яни има тройка. И сега да го изпитат, пак ще изкара тройка. Но няма да го изпитат. Може през това време да си напише домашното по аритметика. И Яни пише. Той не губи време. Заради аритметиката той краде минути от часа по география...

И така — до края.

Можеше да се случи нещо лошо. Можеше да получи двойка. Можеше да получи забележка. Но днес не получи.

Вероятно и утре няма да получи. И в други ден, и по в други ден. Но вероятно някога ще получи.

Заштото Яни е момчето, от което крадат часове, а самият той е дребен крадец на минути...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.